

487575

1 IULIE 1946

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.41.50

Inainte

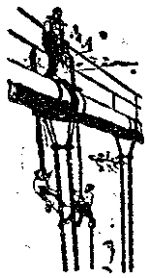
15

Revista copiilor și a tineretului

LE
500

Citiți „Emil și detectivii” de E. KÄSTNER, roman în desene

Podurile suspendate din New-York (peste fluviul Hudson) și cele din San Francisco, pe ste Poarta de Aur, au o întindere de mai mult de un kilometru? Pentru a fi ferite de rugină, părțile metalice sunt vopsite totdeauna.

Și nu puțini sunt vopsitorii angajați pentru acest lucru. Toată viața ei nu fac altceva decât să vopsească părțile metalice. Și când au ajuns la un capăt al podului, încep imediat să vopsească partea cealaltă, așa că lucrul nu se termină niciodată...

Astronomul american Nininger este de părere să bombardăm luna? După ce au făcut legătura cu luna prin Radar, astronomii încearcă acum să „aterizeze” chiar pe teritoriul lunar, prin ajutorul unor rachete speciale. Se pare

că vor fi întrebuințate un fel de bombe V₂, care vor conține 50 de tone de uraniu. Ele vor înlocui astfel cele 4000 tone de benzină și de oxigen lichid, care ar fi fost necesare pentru o călătorie pe o distanță de... 384.000 kilometri.

... în 1906, în Mexico, o sondă a dat în cursul a 5 zile, 1.350.000 tone de petrol?

Această putere de erupție a durat până la sfârșitul anului 1921, dând în acest timp 7.5 milioane tone.

La noi, în anul 1913, a erupt o sondă până la înălțimea de 400 m. Ea a dat 1000 tone petrol pe oră

Pagodele chinezești cu etaje, n'au, în realitate, decât un singur etaj? Celelalte, așa zise etaje servesc doar ca element decorativ. Etajele au totdeauna un număr fără soț și pot să ajungă până la 70-100 m.

... pe suprafața pământului se consumă anual aproximativ un miliard tone de lemn, ceace revine în mijlociu la 450 kgr. pe cap de locuitor?

Cu toate că folosirea lemnului ca material de foc este în descreștere, consumul mondial sporește necontenit prin întrebuințarea lui în industria chimică și industria construcțiilor.

Flori de hârtie

Fiecare din noi știe cât de repede se ofilesc florile, pe care le-ai rupt din grădină.

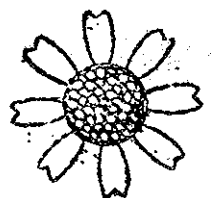
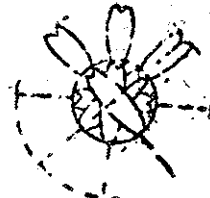
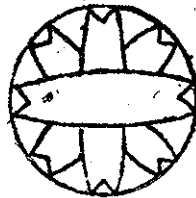
Dacă le pui însă într'un pahar cu apă, își ridică din nou capetele ofilite. S'a văzut însă, că apa înviorază nu numai florile vii, rupte din seră sau din grădină, ci

singuri bine petalele florii).

Incercați acum să le înviorați.

Turnați apă rece într'o farfurie adâncă sau în alt vas și puneți imediat, una câte una, toate florile ofilite.

Veți vedea că florile voastre de mușețel își vor întinde petalele și

înviorează și florile artificiale, făcute din hârtie.

Tăiați din hârtie câteva flori de mușețel, vopsiți petalele și măduva cu un creion colorat. Inchi-puțiți-vă că petalele de hârtie sunt ofilite de razele soarelui, că aproape s'au uscat și s'au strâns în jurul cășorului galben (strângeți

vor umple toată farfuria cu flori.

Cum se explică această grabnică înviorare a florilor?

Iată cum: hârtia uscată, pusă în apă, absoarbe câte puțin, înmoaie mai întâi partea de dedesubt, se împarte apoi în sus și umflă toată hârtia.

Florile de mușețel s'au înviorat.

Solomon Nicolae, Loco. — N'am primit poeziile de care vorbești. Nu ai manuscrisul? Mai trimite-le odată sau mai bine vino singur într'o zi, după masă. Ia și piesa de teatru.

Georgescu Petre, Caracal. — Nu merge pentru revista noastră. E o navelă pentru copiii mai mari. O să o transmitem unei reviste mari din Capitală.

Crăiță Vasile, Roșiori de Vede. — Este o compoziție slabă. Incearcă și altceva.

Nicolae Brumărescu, Pitești. — Suntem de aceeași părere. Nu ne uita. Noi îți promitem că vei primi revista regulat.

Ecaterina Coclu. — Poștașul cel bătrân întinerește ori de câte ori primește la redacție o poezie bună, o schiță scrisă cu talent sau ascultă o lectură care promite mult. Scrisoarea d-tale are nerv, dar poezia e slabă. Incearcă să scrii o epistolă în versuri.

Paul Penelopa. — Vom face și șezători literare. Poate și în provincie. Plictiseala nu-i atât de ucigătoare cum ți se pare. Ia deschide ochii mai mult și privește în jurul tău. O, viață, cât de frumoasă ești, câte întâm-

plări minunate ne aduci în fiecare zi!

Ovidiu Fărcășu, Arad. — Se va publica.

Dezdemona Gărculete, Cluj. — „O vieță are omul” — este prea pesimistă. La vârsta d-tale, oamenii cred într'un adevăr, luptă și vor să birue, ca șoimii în văzduh.

Tineretea trebuie să iubească oamenii și să fie însuflețită de avânturi noi.

Speră și nu ai teamă! Te așteptăm.

Grozavu Tiberiu, Iași. — E prea lungă. Refă-o și trimete-o la redacție. E sigur că avem mult mai mulți cititori decât își închipue colegul d-tale, Gărdescu.

IONEL IONESCU, com. Bălțești, jud. Prahova. — „O întâmplare din viața școlară” este neverosimilă. Faptele povestite de d-ta, nu se pot întâmpla în ordinea în care sunt prezentate în schița d-tale. Imaginația trebuie să țină seamă neapărat de logică și de realități.

Hai, încearcă și povestește o întâmplare obișnuită din viața dumitale și trimete-o la revistă. Poate o să ne placă. Așteptăm.

ABONAMENTE: Trei luni 3750 Lei * Șase luni 7500 Lei * Un an 15.000 lei * Pentru școli și Cămine 30.000 Lei * Pentru Intreprinderi și Instituții 50.000 Lei anual * CONT CEC. 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 225.808/946

Alexei Maximoviči Gorki a fost o viață întreagă, prietenul copiilor.

Scrisese într-o zi următoarele: „Mă place să mă joc cu copiii; e un vechi obicei al meu; când eram mic, îl îngrijeam pe fratele meu, care a murit mai târziu; apoi am mai îngrijit încă doi copii; când aveam douăzeci de ani, strângeam Duminica toți copiii de pe strada unde locuim și plecam în pădure unde stăteam toată ziua. Petreceam minunat în grupuri de câte șase până la zece copii; ei oboseau fugind prin pădure și nu mai puteau merge acasă, de jos.

Pentru aceasta îmi făcusem un fel de scaunel, pe care îl puneam legat pe spatele meu și pe care se așezau cei oboșiți de drum; îi purtam până acasă cu plăcere. Era minunat”

De bună seamă că faptul era într-adevăr minunat. E sigur că copiii n'ar fi putut găsi un prieten mai bun printre cei mari. Ce povestiri minunate le spunea el pe drum, ce minunate focuri aprindea pentru ei, în pădure.

Pe prietenii săi, pe copiii oamenilor săraci, Gorki nu i-a uitat nici când a devenit scriitor celebru. El făcea pentru ei, în orașul Nijni-Novgorod, pom de Crăciun. Căuta peste tot și le aducea patine. Cu ajutorul celor de acasă, el făcea, pentru copiii dela sate, cărți cu mâinile lui, albume, lipind pe foi de hârtie poze, tăiate din ziare vechi.

„Copiii aceștia n'au văzut nimic”, spunea Gorki. Pe aceste poze sunt fluvii, orașe, peisagii din țări depărtate”.

Când, acum patruzeci de ani și mai bine, școlile din Samara au refuzat să înscrie două sute optzeci de copii, care voiau să învețe carte, Gorki a scris în ziar rânduri curagioase și pline de mânie.

El cerea să se îngăduie copiilor, „oamenilor mari de mai târziu”, „viitorilor cetățeni”, să învețe carte. Deseori lua apărarea micilor ucenici din fabrici, care lucrau în atelier, din zori și până în noapte, primind în schimb „palme, injurături, lovituri pe spate”.

În vremea când în țara noastră, foarte puțini dintre copii aveau dreptul să învețe, să se joace și să se bucure de viață, Gorki era foarte preocupat de soarta copiilor.

Dar a venit Marea Revoluție din Octombrie. Ușile școlilor, a parcurilor și a stadioanelor s'au deschis pentru toți copiii. Acum

Prietenul COPILOR

La 18 Iunie s'au împlinit 10 ani dela moartea marelui scriitor sovietic Maxim Gorki. * S. Marsak ne povestește în cele ce urmează, cât de mult iubea copii.

nu mai erau necesare intervențiile pentru primirea copiilor în școli, nu trebuia să mai cheltuiască energia pentru a le procura patine sau să le facă pom de Crăciun.

De toate acestea avea grijă acum toată țara noastră sovietică.

După revoluție, Gorki a scris despre felul în care trebuie crescuți milioanele de copii sovietici, ca să devină mai târziu oameni buni, cu multă știință de carte, meseriași pricepuți, cetățeni cinstiți ai Patriei socialiste.

El a alcătuit o listă din cele mai bune cărți, pe care trebuiau să le citească copiii.

El a sprijinit guvernul să organizeze o editură de tipărit cărți pentru copii.

Această editură tipărește numeroase cărți pentru copiii din țara Sovietelor.

Înainte de a porni editura la muncă, Alexei Maximoviči Gorki a adresat, tuturor școlărilor o scrisoare, în care le-a pus trei întrebări.

1. Ce cărți citiți?
2. Care sunt cărțile care vă plac?
3. Ce cărți ați vrea să citiți?

Mii de răspunsuri s'au primit.

Alexei Maximoviči le-a citit cu atenție pe toate, și a răspuns în ziarul „Pravda”.

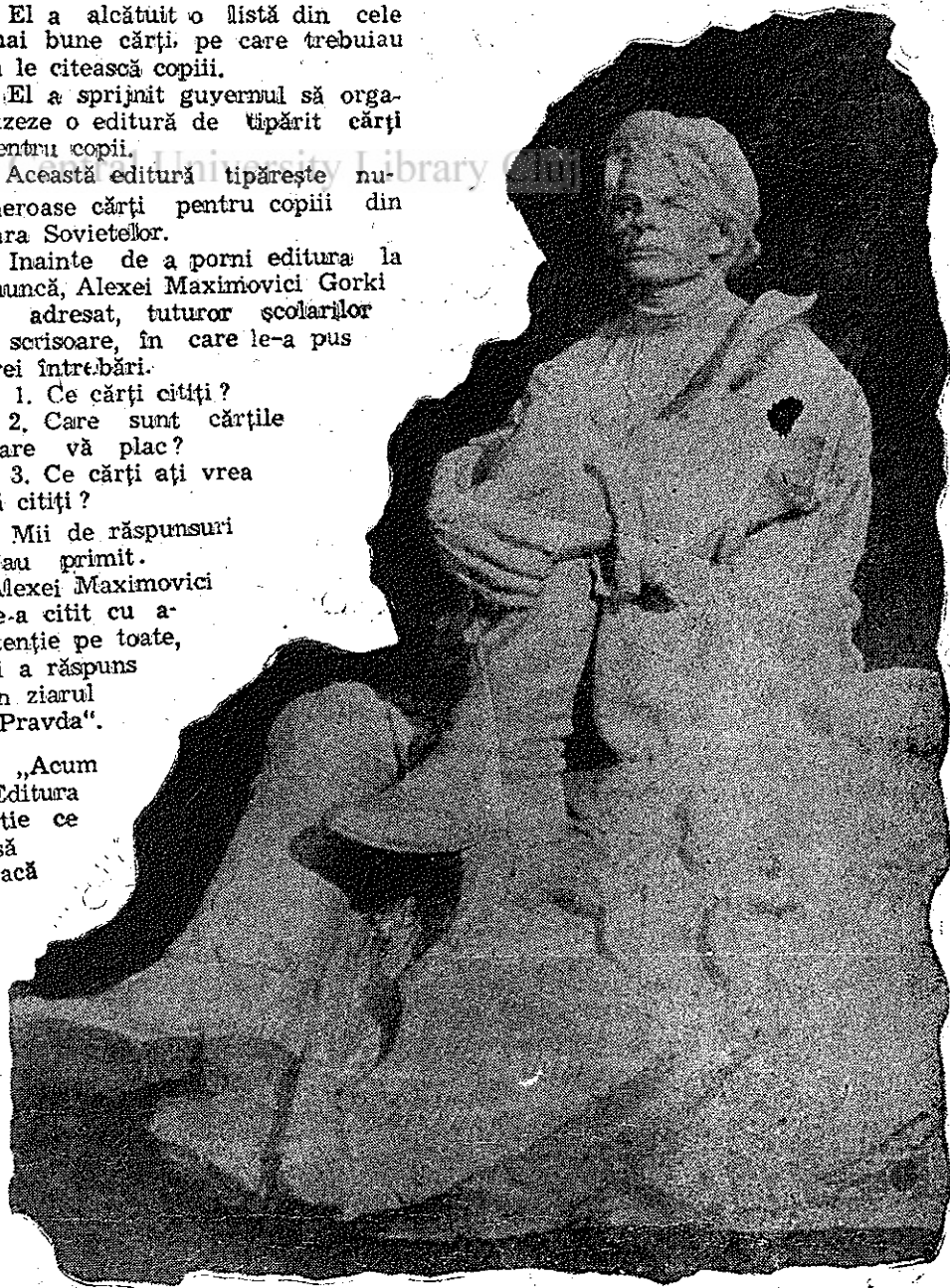
„Acum Editura știe ce să facă

și, desigur că, în curând veți avea multe cărți interesante. Fiți vioi și sănătoși, solidari, muncitori, cu voce bună și învățați bine.

Cu salutări M. Gorki

Până în ultimele zile ale vieții sale, Gorki n'a încetat să se ocupe de școală, de coloniile de copii, de cărți și de jucării pentru ei.

Gorki iubea copiii și credea în puterea inimii lor.

Povestea aceasta s'a întâmplat de mult de tot, pe vremea când oamenii abia învățaseră să silabisească slovele. Nevasta unui păstor dădu naștere unui băiat frumos nevoie mare, care avea pe frunte o lungă șuviță de păr alb.

Scurtă vreme dela naștere, părinții băiatului se duseră la un pustnic bătrân, care-și avea locuința într'o văgăună cuibărită în munte, lângă apele râului Kuku-Noor, ca să afle de ce soartă are să se bucure micuțul.

— Șuvița aceasta de păr alb e un semn care-mi spune că fiul vostru are să se bucure de mare cinste și mărire, spuse pustnicul.

Părinții se bucurară foarte la auzul acestor cuvinte și în semn de respect și recunoștință dăruiră pustnicului o salbă de aur, bătută cu pietre nestemate.

Dar pustnicul refuză bogatele daruri, spunându-le:

— Frații mei, țineți-vă aurul și nestematele, căci sărăciei mele nu-i trebuie podoabă ci numai veghe și credință. Dar va veni un timp când apele Kuku-Nor-ului se vor despărți în două și din măruntaele apelor involburate vor ieși la iveală bogății cum nu s'au mai văzut pe lume. Și pe acestea toate le va descoperi și le va dobândi fiul vostru!

După ce rosti aceste cuvinte, pustnicul intră în văgăună și întunerecul îi înghiți făptura uscățivă.

Trecură 15 ani dela această întâmplare și copilul cu șuvița albă de păr deveni un fiăcău sdravăn și curajos. Părinții săi socotiră că a venit timpul să-l ducă la pustnic, pentru că acesta să-i fie „guru”, învățator în cele sfinte.

Și Songcen — căci acesta era numele băiatului — păzea în fiecare zi turmele pustnicului, lângă malurile fluvului Kuku-Noor.

Fiindcă era bun și milos, toate jivinele pădurii și păsările se opreau

PĂSTORUL

de KAREL

lângă copacul unde se afla așezat, și niciunuia nu-i era teamă să se apropie de el.

Într'o dimineață, el auzi căzând din vârful unui stejar un cuib de corb. Repezindu-se în iarbă, ridică cele patru ousoare, care nu se spărseseră, și, punându-le din nou pe pătuceanul de puf cald, se urcă sprinten în pom și așază cuibul la locul de unde căzuse.

Încă se afla pe ultima creangă, când auzi fluturându-i pe după urechi două aripi. Și întorcând capul zări un corb de toată mândrețea, negru ca noaptea și cu ochi de foc.

Corbul vorbi, spre mirarea fiăcăului nostru și lăsă să-i scape din clonțul alb, ca fildesul, o așchie pe care tremura o singură frunză, de mărirea unui bob de lacrimă.

Și vorbele lui îi săgetară în ma.

— Ia așchia asta și ascunde-o la sân. Poate că-ți va fi de folos cândva.

În timpul ăsta se apropiară prin pădure doi tâlhari, care urcau spre poiana în care se afla Songcen cu turma. Gândurile tâlharilor nu erau curate de fel, și privirea lor lucea, plină de cruzime, printre ramurile pe care le dădeau la o parte, urcând dealul pieptis.

Dar când fură numai la douăzeci de pași de păstor și-și pregătiră pumnalele, să se arunce asupra pradelor, simțiră o plasă de neguri pe ochi și se înțecară într'un păienjenis ce devenea din ce în ce mai încălțit și mai

cețos. Păstorul auzi cu mirare prin preajmă-i țipete speriate și injurături groaznice, bocănituri de pași, dar altceva nu mai văzu...

Povesti întâmplarea aceasta, la întoarcere, „guru”-lui său, și acesta, drept răspuns, îi incredință un mic sipet, pe care-l scosese de sub chimirul lat ce-i încingea mijlocul.

— Iată, fiul meu, sipetuul care-i pune irău „d. poing”-ului oferit pe de corb, dar care îi și mărește puterea. Când ai să-l deschizi, dîpeing-ul are să te facă nevăzut de ochi de om, iar când ai să-i pui capacul deasupra, te vor vedea iar, în carne și oase. Apoi, privindul în dragoste, îi puse o desagă după umeri și-l făcu să privească spre mazăzi, unde se afla cetatea împărătească.

— S'a împlinit ziua, fiul meu. Du-te de acum, și caută să-ți îplinești destinul!...

Și cum zise aceste cuvinte, pustnicul dispăru ca fumul.

Songcen se îndreptă spre Cetatea împărătească, cu inima voioasă. De mult dorea să cunoască lumea și era destul de înțelept ca s'o poată vedea cu ochi adevărați.

Dar ce-i fu dat să vadă când se află pe ulițele împărătești! Numai zarvă, spaimă de moarte și tristețe. Vestile rele năvăleau din toate părțile și pe figurile orașenilor se așternuse frica. Oastea hanului mongol călcase granițele și se apropia de capitală, distrugând, pârjolind și omorând toate ființele în calea ei.

Songcen se afla acum în inima orașului, și anume în palatul primului vistiernic. Vistiernicul primise poruncă dela împăratul să incredințeze unor slujitori tot aurul și toate bogățiile tezaurului, pentru ca să poată fi ridicată o armată împotriva năvălitorului.

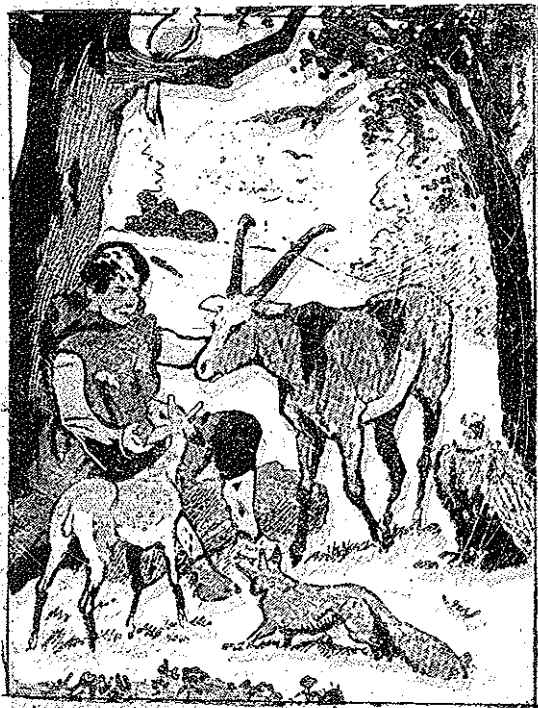
Numai că marele vistiernic nu prea voia cu inima ușoară să se despartă de aceste comori. Singur, în camera unde se afla bănetul țării, el chibzuia cum să facă și să dreagă ca să-și pună și el deoparte ceva, ba chiar cea mai mare parte.

El își spunea:

„L-am slujit destul pe împărat, și-am asudat, prin arșițe, până ce slujitorii mei au strâns ban cu ban, pentru nevoile și huzurul casei sale. Acum, că sunt bătrân, și că se duc banii pe gărlă, se cuvine să-mi opresc și eu partea strădaniilor mele.

Și el opri pentru sine zece saci de aur și pregăti pentru slujitorii împă-

1) O așchie care poartă o singură frunză. Legende tibetane îi atribue calitatea de-a face nevăzut pe acela care o are. (N. tr.)

Fiindcă era bun și milos, toate jivinele pădurii și păsările se opreau lângă copacul unde se afla așezat, și niciunuia nu-i era teamă să se apropie de el.

NEVĂZUT

MIKOAV

rătești cinci saci cu monede de argint și aramă.

Dar mai înainte de-a ascunde tot bănetul de aur într-o firidă, se stârni în odaie un vânt grozav și sacii de aur fură smulși dela locul lor, sburând pe fereastră. Ba sbură tot pe acolo și o casetă mare a visternicului, în care acesta păstra diferite nestemate furate văduvelor, orfanilor și celor pe care-i nenorocise în d. cursul anilor cât strânsese dările.

Împăratul și fiica lui, Roua Dimineții, stăteau triști în sala tronului, așteptând vești dela granițe. Li se adusesse vestea că visteria era aproape goală, așa că nu se vedeau prea mari sorți de a se ridica o armată în stare să se împotrivescă crudului dușman.

Dir păstorul nostru, care ridicase din camera visternicului, fără să fie văzut, sacii de aur și pornice cu el prin văzduh, intră pe geam și făcu să luncce la picioarele tronului împărătesc toată bogăția aceea de aur și nestemate.

Împăratul și Roua Dimineții rămăseră cu gurile căscate, văzând cum se rostogoleau banii de aur și cum sunau mărgăritarele pe pardoselile de mozaic.

— Cine ești tu, binefăcătorule, de nu te arăți la față? întrebă împăratul și o voce clară îi răspunse, venind dinspre partea geamului ce da într'un balcon larg.

— Eu sunt Songcen, păstorul. Auzind că te afli în primejdie, laolaltă cu poporul nostru, am venit să te ajut să scapi țara de năvălitori.

Păstorul se odihni o noapte pe treptele tronului, fără să fie văzut de cineva, și dis-de-dimineață ceru împăratului un roib negru, armură, lance și scut, iar la oblânc o irănghie de mătase.

Pasă-mi-te, pornea singur în întâmpinarea dușmanului. Călări ce călări, până ce ajunse prin preajma locului, unde poposisse oastea mongolă.

Când se află la două poște de tabăra dușmană, coboră din șea, înveli copitele roibului în păsle, ca să nu i se audă galopul, și încălecând iarăși, se duse ca vântul.

Nevăzut și neștiut de nimeni, ajunse în tabără, îl descoperi pe han, care tocmai da niște ordine și începuse lupta deodată.

De cum trase spada din teacă, iapa hanului se făcu și ea nevăzută, cu călăreț cu tot. „Dipcing”-ul își arătă puterea. Oastea sta înmărmurită, fără să priceapă prea bine ce se întâmpla. Auzea sudămele și strigătele de furie ale hanului, răcnetele lui bucu-roase, la câte-o lovitură iscusită de paloș, dar alt nimic.

Vedeă doar săltând în aer două pa-

loșe și auzea două voci infruntându-se.

Păstorul nostru avu mult de furcă cu hanul, până să-l răpuie, căci războinicul mongol era iscusit în lupta corp la corp. Dar până la urmă îl aruncă lațul de mătase pe după șat și-l trânti din șea.

Călărind de jur împrejurul taberei, păstorul nostru anunță cu voce tare că hanul fusese răpus și că ar fi mai bine să se supună cu toții, decât să se afle în primejdia de a simți tăușul paloșului pe beregată.

Ingenunchind de teamă, oștenii mongoli se rugară învingătorului să le dărulască viețile și să-i lase să se întoarcă acasă. Songcen se învoi cu cererea lor și oastea mongolă făcu cale întoarsă.

Capitala țării se afla în sărbătoare. Împăratul și domnița Roua Dimineții se aflau în capul scării palatului și-l așteptau pe acela care-i izbăvisse de dușman.

Dar nici nu știură când se pomeniră cu oaspetele lângă ei...

Ce să vezi! Songcen descălecase de pe roib la prima treaptă și urcase nevăzut, printre mulțimea care se îmbulzea și printre cordoanele de slujitori.

— Cu voia ta, mărite împărate, am venit să-ți aduc veste bună: oștile dușmane s'au întors cu rușine mare și umilință dela pământurile tale și

duc în carul de războiu leșul conducătorului lor. Dar în clipele mele de răgaz am avut o singură ființă înaintea ochilor și pe aceea ți-o cer astăzi de soție. Ea este fiica ta, Roua Dimineții, și nu știu dacă sunt vrednic a-ți face rugămîntea asta.

La auzul acestor cuvinte, fața domniței se îmbujoră și răspunse în locul tatălui său:

— Păstorule nevăzut și viteazule!... Deși nu ți-am văzut încă fața, mi te închipui și acum așa cum te-am deslușit în visurile mele, în fiecare din nopțile câte s'au scurs de când ai apărut în fereastră din sala tronului. Deși nu ești de os domnesc, eu te primesc de soț, fiindcă ți-ai aplecat urechea la durerile norodului și ne-ai adus pacea, izbăvindu-ne de primejdie și nenorociri.

Auzînd acestea, Songcen închise caseta și îndată se înfățișă îmbrăcat în strale de păstor. Împăratul îl strânse la piept, cu dragoste, iar Roua Dimineții îl luă mâna într'a sa.

Și îndată sosi și pustnicul, care auzise de venirea lui Songcen la palatul împărătesc. Se duseră cu toții, cu mare alai, la izvoarele lui Kuku-Noor și „Guru” svârli în mijlocul apelor caseta miraculoasă și „dipcing”-ul, care nu mai erau acum de niciun folos.

Și îndată se despărțiră apele, ca două brațe ce se întind în două direcții deosebite și lăsară câte-o insulță pe care se aflau toate comorile pământului.

Pasă-mi-te, ele erau destinate lui Songcen. Dar acesta nu le păstra pentru sine, ci le împărți la toți locuitorii țării sale, în câte-o parte egală. Și multă vreme oamenii din țara sa nu mai cunoscuseră foamea și mizeria. Dar asta dură cât trăi el. După moartea lui veni un domnitor rău, care ingenunchie poporul și-l făcu sclav.

Împăratul și Roua Dimineții rămăseră cu gurile căscate, văzând cum se rostogoleau banii de aur și cum sunau mărgăritarele pe pardoselile de mozaic.

Peripezii in IMPĂRĂȚIA LEILOR

Preluare după PIERRE LINEL

REZUMATUL CAP. TRECUTE

Trei exploratori pornesc în junglă, în căutarea „Impărăției leilor”.

Și pe când străbat jungla, se aude, din ce în ce mai deslușit, un sgomot misterios...

Andrei pornește singur, pentru a afla de unde vine sgomotul. Nu trece mult și cei din mașină își dau seama că răsună ecourile unor tam-tam-uri războinice. Nu i se va întâmpla vre'un rău lui Andrei?

— Semi-canibalismul este starea în care se află unii oameni sălbatici. Ei îi mănâncă foarte adesea ori pe dușmanii lor și, uneori, se mănâncă chiar între ei.

Bengo fu atât de surprins de explicația pe care o primise încât rămase cu gura căscată și nu fu în stare să mai spună un cuvânt.

— Și unde trăiesc oamenii aceia răi, reuși el să-l întrebe într'un sfârșit, printre suspine, pe Pierre, care de data aceasta stătea cu capul în pământ și nu mai rostea o vorbă.

— Acolo în vale, spuse Eduard în locul lui Pierre, ridicându-se spre marginea mai înaltă a crestei. Și el arătă, cu o privire sălbatică, spre niște lungi fumuri, care se ridicau albastre, ca niște sulite, din dosul unor perdele de mărăcinișuri.

Bengo puse urechea la pământ, fără să știe de ce, ca și strămoșii lui îndepărtați, și auzi sgomotul tam-tam-ului. Și el înțelese că sgomotul venea tot de acolo de unde se ridicau fumurile.

CAPITOLUL VI „Războinicii morții”

Pierre și Eduard se sfătuiră multă vreme asupra măsurilor pe care aveau să le ia pentru ca să dea de urma lui Andrei. Amândoi ajunseseră la concluzia că Andrei căzuse în mâinile Negrilor din satul ale cărui fumuri se vedeau de pe colina, unde stabiliseră tabăra și singurele întrebări la care nu găseau un răspuns liniștitor erau acestea: „Fi-vor Negrii cumsecade sau canibali? Vor fi nutrinând gânduri pizmașe sau priete-

noase față de oamenii albi?”

De răspunsul la întrebările acestea depindea, în bună măsură, viața lui Andrei. Pierre simțea că înnebunește la gândul că s'ar fi putut întâmpla ceva rău fiului său. Bengo stătea deoparte și asculta liniștit discuția celor doi frați. Când ea deveni mai înfierbântată ca totdeauna și când ultimul plan fu lăsat baltă, socotindu-se că dacă ar fi aplicat, ar putea pune în pericol siguranța lui Andrei, Bengo interveni cu un aer prostănc dar sincer, dezarmându-i pe cei doi oameni care, de durere, își pierduseră siguranța de a lua măsurile cele mai potrivite împrejurărilor.

— Domnu' Eduard este rugat asculte și Bengo. El Negru și poate înțelege cu răufăcioșii draci Negri. Lui nu frică de maimuțe negre, nu dărdăie dinții! dr! drrr!.. Voinic, Bengo! Vițeaz!.. Uhu!..

Atât Pierre cât și Eduard găsiră că ideea lui Bengo, de a-l căuta singur pe Andrei, era admirabilă.

În primul rând, Negrii, oricâți ar fi fost, nu s'ar fi speriat niciodată de mica piele neagră și nefiind alarmăți că i-ar paște un pericol, ar fi putut fi constrânși, la momentul potrivit, să-i elibereze pe Andrei, fără ca această intervenție neașteptată, să-i pună viața în primejdie.

Și apoi, Bengo nu uitase limba părinților săi, ba mai cunoștea încă vreo 2-3 idiomuri, apropiate de limba Zulu, cea mai întrebuintată în părțile de sud ale Africii.

Cam la vreo două ore după această convorbire, Bengo cobora mlașul abrupt și stâncos al colinei ce se ridica înaintea și încerca să se orienteze în câmpul trebuia să se îndrepte, spre a intra în satul de Negri, pe care-l ghicise ascuns în dosul perdelelor de mărăcini.

Deodată, ochii îi sticliră în cap ca la o veșnică isteță. Găsisese dintr'odată ceea ce căuta. Din povestile auzite în copilărie, pe care încă nu le uitase, îi rămăsese în minte felul cum se înfățișa altarul pentru sacrificiile anuale. Așezat chiar în afara peretelui de mărăcini, se vedea că altarul fusese construit de curând și că urma să folosească unui scop anumit, după care trebuia să fie transformat într'un rug aprins, pentru a se preface în flăcări, împreună cu victima,

care era sacrificată marelui Gunnă.

Și abia atunci, Bengo înțelese grozăvia situației. Așa dar, Andrei fusese prins de către acești Negri scârboși, legat fedeleș, undeva, într'o colibă împuțită, pentru ca să fie dat jertfă lui Gunnă, zeul răzbunării și al sângelui.

Nu-i fu greu să observe prin preajma altarului, vreo șase vâjgani înarmați cu lănci și topoare, care făceau de pază, scrutând orizontul cu mare atenție. Abia atunci înțelese că aci avea să-l găsească pe acela care-l căuta, priponit de vreun par, legat cu acele sdravene otgoane împletite din liane tinere, care serveau indigenilor pentru a confecționa din ele capcane pentru prins lei și leopardi.

Deodată, pe când se apropiase cam la vreo douăzeci de pași de intrarea altarului, se auzi strigat pe nume de o voce subțire, ca un șuier de șarpe cu clopoței: „Bengo! Bengo!”

La început nu-i veni să creadă că ar fi dragul lui prieten Andrei, dar după câteva clipe își reveni în fire și-i spuse că de calmul și siguranța purtării sale, atârna salvarea celui prins.

Trase cu urechea de mai multe ori, încercând să deslușească dacă nu se află pitit vreun paznic prin preajma lui și roti ochii în toate părțile, ca să se asigure că poate ieși fără grijă din penumbra pe care o lăsa pe pământ acoperișul altarului, din frunze mari de palmier, care-i mascase până atunci prezența.

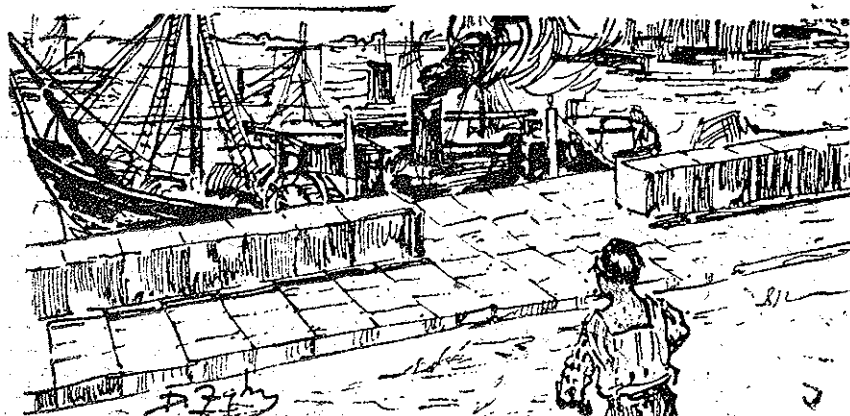
Și când văzu că toate sunt în regulă, se furișă tiptil, ca un dihor, până la țarcul din lemn de bambu, unde era închis prietenul său.

Ajuns acolo, îl îmbrățișă cu căldură pe Andrei, care-i povesti în câteva cuvinte, cum ajunsesse să fie socotit marele Gunnă, zeul focului și al sângelui, a cărui încarnare pe pământ era Șuni, leul cu coama albă din „Impărăția leilor”, care se arăta prin preajma satului, acum vreo trei nopți, pe o lună plină.

Bengo răsă ascultându-l pe Andrei, care-i povestea că fusese socotit drept marele Gunnă, dar când prizonierul nostru îi spuse că fusese adus aci, în colivia jertfelor, pentru că a doua zi urma să fie ars pe rug, spre a se încarna în leul Șuni, micul Negru înțelese că situația nu e tocmai atât de comică, precum o văzuse la început și un fior de teamă îi trecu prin șira spinării.

(Continuare în Nr. viitor)

MITUȘ

de ELENA OLTEANU

Revărsatul zorilor țesea vraja ultimului vis, dintr-o noapte prea scurtă, după o zi de trudă. Localnicii din mahalaua Comorofca se trezeau cu noaptea'n cap, ca să înceapă o altă zi, la fel cu celelalte.

În lumina încă fumurie, maidanele primeau pe primii lor musafiri, cocșii, cocoțați pe mormanele de gunoi, vesteau dimineața în bătăi de arși: „Cucuriguul... Cu-cu-rigu-uul...”

Mituș a sărit ca speriat depe rgojina pe care dormea, așa îmbrăcat cum era. Când a deschis ușa casei a scârțâit jainic și, odată cu ea, se depărta parcă și peretele din față, care da să cadă.

Pe Mituș l-a izbit aerul rece al dimineții, îmbăcsit de pe acum cu miros de gunoi putred.

A alergat la canalul din stradă, a trecut mâna udă de câteva ori peste față, nu ca să se spele ci ca să se desmeticească, iar cu mâneca dela cămașa ferfeniță și-a șters-o în grabă.

Apoi, bălăbâindu-se, a pornit la vale, pe strada care duce spre port.

Când a ajuns, vapoarele se legăneau prinse'n veriga lanțului care le ancorase. Boarea dimineții păstra în ea răcoarea binefăcătoare a apei. Hamalii începuseră să vină. Își scoteau cămașile și rămăneau numași în pantalonii strânsi cu o curea sau un bârnet de funle roasă. Își legau capul cu tulpane multicolore și se pregăteau să care încărcătura în vase, pe spatele lor ars și jupuit.

Mituș privea cu jind. De două săptămâni, de când plecase tata, el nu găsea de lucru.

Ochii mari și negri au cătat departe; ar fi vrut să se întindă aici pe pietrișul depe mal și să simtă prima rază roșietică a soarelui care se arăta, dincolo de dealurile Tulcii.

Valurile clipeceau în jurul bărcilor, care așteptau să plece în deltă. Forfota creștea. Lăzile se izbeau greu de butoaie, sacii și otgoanele împedecau drumul celor grabiți.

Mituș și-a zis: „nici astăzi nu-i de lucru”.

Și-a infundat șapca peste claia de păr negru, și-a adâncit mâinile în buzunare, a fluierat prelung, a pagușă și a pustiu, luând-o în sus, spre pădurea de sălcii.

Deodată, din zarva rămasă în urmă, a auzit o voce..

— Hei, măi, auziți măi!

Mituș, cu mâinile la ochi, a scrutat zarea. S'a întors din drum și s'a suit pe ponton, ca să vadă mai bine.

— Hei, n'auziți, măi!..

— Hă!.. Hă!.. spune ce ai de spus!.. a răspuns un căruțaș mustăcios, care tocmai punea calului în gât traista cu ovăz.

— Spuneți măi, lui Mituș al Catrinii, că a găsit tata de lucru.

Mituș și-a prins numele depe aripa vântului umed. Da, era chiar ea, era Maria; plecase la Sulina cu tata; ată e prima veste pe care-o da. Bucuria a fâlfâit în inimă și vocea a prins putere în pâlâna palmelor.

— Hei, hei, aici sunt, Maria!..

— Mituș, tu ești?

— Nu pot, că nu m'așteaptă barca.

— Eu sunt dece nu treci încoase?

Du-te și spune mamei să vină la Sulina cu copiii: a găst tata de lucru.

Vă așteptăm, Mituș!

Pe celalt mal, o basma a fluturat în semn de rămas bun.

Mituș alerga cu călcăle crăpate, fără să simtă înțepăturile pietrișului. A deschis ușa ca o furtună.

— Da ce-i cu tine, Mituș, de alergă să-ți lesă sufletul, nu alta?

Pe obraji palizi, bălătuș prinsese bujori și cu gura uscată, înecându-se mereu, cu răsuflarea grea, a spus mamei vestea cea mare.

Pe fața ei, nu s'a mișcat un mușchi, nici o licărire de bucurie n'a luminat-o în ochii ei, copilul a cetit neîncrederea.

— Ascultă Mituș, eu nu plec din cloaba mea; aci, de bine de rău, am undă să-mi pun capul. Ai să te duci tu întâi, să vezi ce-i p'acolo și, de-o fi bine, om merge cu toții.

Hai, repede, să nu scapi vaporul.

— Dar până acum, cine m'a ajutat?

— Dar, mamă, cine o să te ajute?

Cu ce am trăit?

— Te simțeam mai bine, erai sănătoasă.

— Și acum sunt.

Pe când vorbea, mama lua din cut o cămeșă și un pantalon ceva mai buniceț.

— Ulte, să ai cu ce să te schimbi. Să ai grije de bocca, să nu ți-o sufle vr'unul, în port la Sulina.

L-a condus până la poartă. Și când bălătuș da să coboare, l-a oprit nițel. Ia băgat sub șapcă șuvița rebelă depe frunte, l-a mângâiat ușor cu mâna uscată pe față și i-a spus:

— Ascultă, Mituș, poate găsești tu de lucru.

Bălătuș s'a uitat în ochii care lucreau de febră, la fața ei suptă, la trupul mărunțel, pierdut, și barbă i-a tremurat a plâns.

— Mituș, să nu uiți că tu ești singurul meu băiat și singurul sprijin. Pe tata îl găsești la cărciuma lui Lache. O să întreb și oamenii te-or îndrepta într'acolo. Hai, pleacă, să nu scapi vaporul.

Pe când mergea spre port, Mituș simțea că-i stă un nod în gât și-și zicea: „Da, e din cauza căldurii, n'a mai plouat de mult și-i luna lui Cuptor, soarele arde, ard pietrele, arde totul. Mergea bălăbâind bocceaua, când într-o parte, când în alta.

Ochii cumetrelor din mahala îi urmăreau și se întrebau peste gard: „Oare, încotro pleacă bălătuș Catrinii?”

Sulina..

De pe coverta clasei a II-a, Mituș privea printre copaci casele înșirate, aproape în linie dreaptă, într'un singur rând, ca soldații.

Când a coborât cu bocceaua sub braț, privind nedumerit în toate părțile, inima i s'a strâns; era pentru prima oară, într'un oraș străin.

A făcut cum îl învățase mama.

S'a oprit în fața unei cocioabe din care venea miros greu de măhorcă și vin oțet. Pe-un ochi de geam scria cu cretă: „La cărciuma lui Lache”.

Mituș a simțit un fel de greață, amestecată cu revoltă care i-a dat curaj.

A intrat, ținând strâns sub o subțioară bocceaua legată într-o cârpă albastră.

Se uita printre mese. Un grup de marinari, vorbeau într'un colț o limbă neînțeleasă. Mai încolo un grec și un armean, puneau ceva la cale, șoșotind în fața cafelelor cu năut. În fund de tot, era tata!.. Când l-a văzut pe Mituș, a dat să se scoale, dar copilul ajunsese de acum.

(Continuare în pag. 3)

Pilotajul avioanelor prin radio

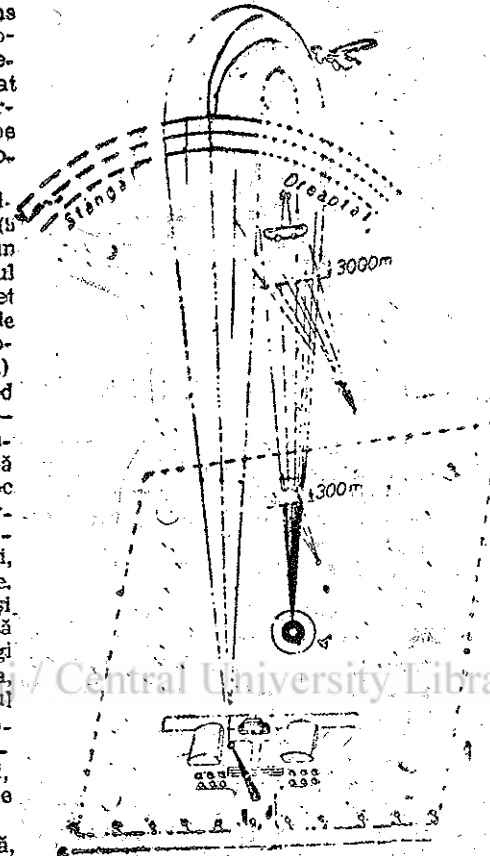
de INGO

Să ne închipuim că am pornit cu un avion modern, într-un zbor fără vizibilitate. Pilotul își potrivește cursul și, după aceea, poate să se ocupe de socoteală, de aparatul de T.F.F., de radiogoniometrie, poate să stea de vorbă, să mănânce, să doarmă. Auto-pilotul sau aeropilotul (cum i se mai spune uneori) i-a luat locul. Ajuns însă la sfârșitul călătoriei, omul oprește robotul și se pregătește de aterizare. Prin radiogoniometrie, a aflat că se găsește la 20-30 km de aeroportul către care plecase. Acum începe spionajul pilotaj prin unde electro-magnetice.

Stația emițătoare a aeroportului trimite un con de unde ultrasonice (9 m), purtând semnale sonore, cu un anumit ton. Acest con, în interiorul căruia semnalele se aud ca un sunet neîntrerupt, are un unghi la vârf de numai 5° și se întinde vreo zece kilometri înaintea aeroportului (v. figura). La dreapta conului, semnalele se aud întrerupt și sunt foarte scurte: toc — toc — toc. La stânga conului, semnalele sonore sunt tot întrerupte, însă cu mult mai lungi: tooooc — tooooc — tooooc. Un avion, care zboară orbește, după ce a găsit că se află undeva, în apropierea aeroportului, caută să prindă semnalele sonore. Dacă le aude pe cele întrerupte și scurte, pilotul pricepe că trebuie să cărmăască spre dreapta. Cele lungi tot (întrerupte) îi spun: „la stânga, băiete!” După câteva minute, avionul pimersește cu siguranță în conul îngust, în care se aud semnale neîntrerupte și din ce în ce mai tari, pe măsură ce avionul se apropie de aeroport.

Avionul, dus ca de o ață nevăzută,

de-a-ungul conului sonor, este ajutat să aterizeze, prin alte semnale. Conul de unde din figură, dacă se bagă bine de seamă, se încovoiește după vreo 10 km. și se întoarce din nou spre pă-

mânt, ajungând cu vârful exact în mijlocul câmpului de aterizare. Această minune a radiotehnicii a fost cu puțință, mulțumită însușirii undelor ultrasonice de a fi ușor reflectate, strânse și dirijate, după dorință. Printr-o ingenioasă formă a antenei postului de emisie se trimite mănunchiul de unde ultrasonice, în chipul din figură, adică astfel ca ele să urmeze traseu unei bucle nevăzute. Pilotul va căuta să intre cu avionul în conul de jos al buclei, micșorându-și înălțimea. Cu ajutorul unui instrument care îi arată dacă tăria de recepție a undelor de 9 m se schimbă sau nu, pilotul poate scorbri exact de-a-lungul conului. Și anume, dacă avionul zboară orizontal, tăria de recepție crește; dacă însă zboară după axa conului, tăria recepției rămâne neschimbată (ceea ce pilotul poate urmări, după acul instrumentului). La 3 km. de aeroport, un fascicol de unde, îndreptate vertical, dă în casca pilotului un sunet caracteristic și, pentru siguranță, aprinde și o lampă de bord, sub care scrie 3 km. Avionul scoboară mai departe pe părțile undelor de 9 m, până când, la 800 m de centrul terenului, un al doilea fascicol de unde emite un alt semnal și aprinde la tablou o altă lampă, sub care scrie 300 m. În câteva clipe, avionul va fi pe pământ. Reflectoare puternice materiaizează vârful conului de unde, luminând, pe orice vreme și oricât ar fi ceața de deasă, terenul de aterizare. Pilotul face manevrele trebuincioase și pasarea de duraluminu se așează grațios pe pământ. Sborul pe nevăzute s'a isprăvit, fără nicio greutate, fără nici un accident, călăuzit de unde.

Continuare din pag. 7

— Când a venit, Mituș? și mâna-i tremura neputincioasă, întinsă spre băiat.

— Chiar acum, ne-a spus Maria că ne-ai chemat și că ai găsit de lucru.

Bătrânul a înclinat capul și îi Mituș, i s'a părut mai gârbov, mai albit.

— Nu vor să-mi mai dea de lucru, că cică-s prea bătrân și nu-s bun de nimic.

A privit spre copil cu ochii lui mici, roșii și totdeauna umezi.

— Ce ai acolo, Mituș?

— Niște haine.

— Am crezut că ai pâine; aș fi mânecat ceva, mi-e foame.

— Ține asta și-asteaptă-mă aici!

Amurgul își îngâna întunericul pe întinsul mării nesfârșite. Auzise când venea dela Tulcea, că la orele acelea sosește un vapor. Il aștepta, privind la luminile ce-și licăreau raza în valul care le răsfrângea. Deodată, înfrigurarea cuprinsese pe toți băeții. Lăsaseră popicul și areșca, privind la vasul care înainta în jocul steluțelor luminoase.

Mituș

Mituș simțea că-i singur, că-i străin. Îi stăruia în minte un singur gând: trebuie să găsească neapărat de lucru.

Când salutul vaporului a străbătut văzduhul, când puntea a fost trasă, Mituș a dat să se urce, să răzbată prin gloata care striga:

— Vreți hamal, conașule?

— Vă duc eu coșul.

— Vă iau eu geamantanul acesta mare, domnișoară?

Mituș învăța: „așa trebuie să-și facă loc cu coatele, să întrebe, să smulgă geamantanul din mâna pasagerului” și a încercat:

— Să vă ajut eu, doamnă.

— Pleacă de aci puștule; vi-l duc eu conia. Și-o lovitură zdravănă a făcut să cadă valiza din mâna prea mică și prea slabă.

— Decei bați? și femeea a privit spre Mituș, așa cum știi să pri-

vească toate mamele, pe copiii neputincioși și flămânzi.

— Hai să-l ducem amândoi.

Când doamna s'a suit în trăsură, i-a dat lui Mituș doi poli. Nu, niciodată n'avusese atât bănet. Pe lângă pâine, a cumpărat și-un pepene dela taraba din port. Când a intrat în căruciumă bătrânul golise sticla, aproape în întregime.

— Uite tată, ți-era foame, haide de mănâncă!

Bătrânul a privit pepenele în silă.

— Mănâncă tu; aista-i apă.

Mituș a simțit în inimă un junghiu și si-a zis: „poate-i de foame; uite, uitasem că n'am pus în gură nimic de aseară!..”

A tăiat pepenele drept în jumătate. Și-a luat portia și cu pâine a mâncat, pirotind de somn.

Era târziu. La mesele de alături, marinarii îngânau un cântec. Bătrânul se ghemuise, sughițând pe scaun.

Mituș adormise cu capul pe masa patată, cu bocceaua pe brațe, zămbind fericit că în sfârșit, a găsit de lucru; pe când vinul, rămas în pahar, rădă batjocoritor celorlalte jumătăți de pepene, care se vestejea...

Peste puține zile, Mihăiță împlinește șase ani.

De aceea se cuvine ca ziua aceasta să fie sărbătorită, mai ales că în timpul din urmă Mihăiță a fost cât se poate de cuminte.

— Ia ascultă, Mihăiță, îl întreabă maică-sa, ai dori să-ți serbezi ziua ta de naștere și să-ți invităm mai mulți prieteni?

— O, de sigur că vreau să răspund Mihăiță, într'un suflăt. Mă mai întrebi?

Apoi, după o pauză, muncit de un gând, îndrăznește să întrebe:

— Dar nu-i așa, mamă, că copiii cumiți, atunci când își serbează ziua de naștere, primesc și daruri?

— Nici vorba că da! Și ce ai dori tu să-ți dăruască maică-ta?

„Ce aș dori?” se întreabă Mihăiță.

E atât de greu de răspuns! Ar vrea un cal mare, ar vrea o cutie mare cu creioane colorate, cu care poți să smângălești atât de bine și frumose hârtiule mari și albe ale tatei; ar vrea o pereche de coarde cu care poți sări atât de bine prin casă; ar vrea un tren mare, electric cu vagoane, ar vrea, ar vrea, ar vrea... Pe care să le aleagă din toate acestea?...

— Măicuțo, mi-e tare greu să-ți răspund.

— Mie nu mi-ar fi atât de greu. Eu aș spune, de pildă, mamei mele, să-mi dea un costum frumos, cu care să-mi pot primi oaspeții!

— O! Îți mulțumesc, mamă! Și Mihăiță sare de gâtul mamei, coplesind-o cu sărutări.

Dar iată că, deodată, afară a început să se innouzeze.

Nori mari, negri, își plimbă trupurile pe cerul de plumb. A început să plouă.

Dar odată cu ploaia care răpăie

MIHĂIȚĂ

își SERBEAZĂ ZIUA NUMELUI

de PAUL B. MARIAN

în ferestre, pătrund în odaie și notele triste ale unui cântec de armonică. Mihăiță s'a repezit la fereastră să vadă ce-i.

Dela înălțimea ferestrei de unde privește, cu năsucul lipit de geamul pe care se preling picături mari de ploaie, oameni par niște jucării mitite, pierdute din trasta vreunui moș Crăciun.

O armonică a strâns lume în jurul unor copii cu chipuri mici; fată cu părul ud, lipit pe temple, băiețușul cu fața ascunsă sub o șapcă trasă pe cap.

Plouă...

...Caterinca își plânge notele în ploaia de afară și notele se înalță până în odaia lui Mihăiță, care privește cu ochi mari la teatrul gratuit de afară.

— Mamă, de ce cântă fetița de pe stradă?... Îi place așa de mult să cânte pe ploaie?...

Mamei îi vine greu să-i dea un răspuns: să-i spuie că fetița aceea care smulge, cu mânuțele ei înghetate de umezeala ploii, note atât de triste din instrumentul prins cu o curea după gât, nu cântă de plăcere, ci de nevoie?

Ar însemna ca dintr'odată Mihăiță să afle că lumea se împarte

în bogați și săraci; în oameni care huzuresc în bine și plăceri, iar alții care suferă și luptă din greu cu viața. Să nu-i spună? Ar însemna să-l mintă, iar el, dacă ar afla-o mai târziu, și-ar pierde încrederea în ea, așa încât mama se hotărăște să-i spună adevărul.

Glăsuțul mamei e schimbat și lui Mihăiță i se pare ciudat.

— Nu, Mihăiță, fetiței nu-i place să cânte... sau poate că da... dar ea nu cântă de plăcere, ci ca să-și întrețină părinții... o mamă bolnavă, poate...

— Mamă, vrei să-mi faci cu adevărat o plăcere de ziua mea?

— Mă mai întrebi?

— Orice?

— Orice!

— Atunci, să chemi de ziua mea pe fetița și băiatul de-afară! Bieții de ei, nici n'or fi având ce mânca!... și așa, barem de ziua mea, să simtă și ei plăcerea unei mâncări mai bune...

Mama a întors zorită capul și și-a șters, pe furie, o lacrimă din colțul ochilor.

— Dar de unde știi tu toate acestea? Cine ți le-a mai vârit în cap?

— Nimeni, mamă... Așa cred eu... Vrei să-mi faci această plăcere?

Mama îl privește înduioșată.

Uite, spune Mihăiță, fără să aștepte răspunsul mamei-si de care e sigur că nu poate fi altul decât afirmativ, dacă vrei, să nu-mi mai dăruiești costumașul pe care ai vrut să mi-l dai, dar cheamă-i te rog, pe copiii de afară.

— O, băiatul meu, sări mama să-l îmbrățișeze, cât ești de bun!

— Doar nu mi-ai spus tu că se mănă cu tine, mamă... Ai să-i chemi atunci? Spune da, mamă, mamă!...

— Da, odorul meu, am să-i chem.

De ziua surioarei mele

de RENE DUDA

Ce să-i cumpăr? era întrebarea care m'a frământat până în zorii zilei. Bună și gingașă, ca o floare frumoasă, voiam s'o văd veselă și zâmbitoare de ziua ei.

Am hotărât: o să-i aduc un coș cu flori. Abia se crăpă de ziuă și eu eram deja îmbrăcată fercheș, zburdând de neastâmpăr să plec cât mai repede în piață.

Am deschis ușa încet, ca un hoț. Pe stradă, nu era nici un om.

Am mers aproape în fugă. Voiam să fiu primul cumpărător de flori, din ziua aceea. Mergeam pășind ușor pe caldarâm, ca un fulg.

Câțiva târgoveți erau așezați cu mărfurile lor pe lângă garduri și așteptau cumpărătorii.

În fața unui morman de trandafiri, roșii și proaspeți, o bătrână cocoșată dormea.

— „Cum dai trandafirii, maică? o întrebai tare, ca s'o deștept.

Bătrâna tresări.

— O bată-te norocul să te bată! spuse ea. Tocmai visam că am vândut toată marfa unui flăcău frumos, înalt și subțire, ca Făt Frumos din poveste.

Și un zâmbet vesel îi tresări pe fața ofilită.

— Bătrânețele, bătule-ar pustia! Prea a fost visul plăcut și frumos.

După ce mi-a spus cât costă coșul cu trandafiri, am scos banii din buzunar și am poftit-o să meargă după mine.

Ajunși lângă poarta casei noastre, bătrâna mi le-a pus în brațe.

Am pășit din nou tiptil prin curte, și am intrat în bucătărie. Nu se trezise încă nimeni.

Am pus buchetele ca niște flăcări, în niște garafe așezate pe două scăunele și am ieșit tiptil în curte.

Ea dormea un somn adânc, cu capul răsturnat pe perna albă.

Când am privit pe geam, în cămăruța surioarei mele, ea se trezise și mângâia florile cu obrajii îmbujorați de o nestăpânită bucurie.

Un EROU

După un scriitor american
de NICOLAE FRUNZESCU
elev

Era în anul 1876, în timpul războiului pentru eliberarea Americii de Nord.

Generalul Grant obținuse o mare victorie lângă Misionieri Rid Abraham Lincoln, președintele Statelor-Unite, îi trimisese o scrisoare de mulțumire și-l decorase cu o medalie de aur.

În această luptă, unul din eroii cei mai curajoși fusese toboșarul Djon, din Ohaio.

Djon era un copil, dar un copil curajos și știa că toți trebuie să se jertfească pentru patria și pentru poporul său.

Când văzu că soldații se pregătesc de luptă, se înfățișă comandantului și-i spuse că-nu vrea tobă; să i se dea pușcă.

— Du-te la regiment, îi spuse comandantul și Djon, mâhnit, se întoarse între soldați.

Începu o luptă crâncenă.

Djon nu se putea stăpâni.

Aruncă tobița și fugi între luptătorii din prima linie de atac, cu mâinile goale, fără pușcă. Curând văzu cum cade unul dintre luptători, lovit de un glonte dușman.

Atunci, Djon luă pușca din mâinile lui și se aruncă în luptă, cu mai mult curaj ca înainte. Dar un foc viu, pornit din tranșeele dușmane, curcă la pământ pe luptătorii din prima linie, între care se afla și Djon. Un alt val atacă pozițiile adversarului. Dar până la urmă au fost nevoiți să se retragă. Curând observară că din mijlocul lor ăpsește, micul Djon.

Un ostaș spuse că-l văzuse rănit, undeva, între alți ostași căzuți. Și hotărâră să-l ia de acolo. Când cel care se târa, ajunsese lângă el, micul Djon încercă să se ridice, sprijinindu-se în palma lui mică și slăbuțită:

— Trebuie să mai trăiesc puțin, ca să văd cum va fi cucerită reduta inamică. Aș fi fost atât de fericit!

Mi se pare că nu voi mai fi în viață, ca să trăesc această clipă.

Tu, prietene, când vei vedea că ai noștri au străpuns întăriturile inamice, să vii și să mă trezești din somn. Vreau să văd și eu steagul nostru fluturând deasupra cetății lor.

Ostașul luă copilul și-l duse între ceilalți ostași.

Fiecare simți că i se strecoară o lacrimă, de sub pleoape.

În cîmpa când unitățile generalului Grant pătrunseseră în cetate, micul toboșar erou ridică pleoapele și văzu steagul fluturând, biruitor, deasupra lui Misionieri Rid.

Și zâmbi fericit.

El se bucură că și dăduse viața pentru patrie.

Tăranul

de GABRIELA G. BACOVIA
cl. III A
Liceul Mihail Eminescu

Amar de ani ai fost încătușat,
De vremea tiraniilor apuse!
Muncești acum pământul tău,
descătușat,
Stăpân ești pe ogorul de tine
frământat!

Il ari și-l semeni tu cu drag,
Știind că'n veci va fi al tău.
Mii de ani, din moși strămoși
Cu sânge și cu lacrimi l-ai
udat.

Altădată, când cereai puțin pământ.

Să-l ari, să-l semeni, să-l iubești.
Bătut ai fost și umilit oricând
Să plângi, să gemi și să
cersești.

Fii mândru acum, stejar al
brazdei românești!

C'un vis atât de cald și atât
de drag,
Poporul mândru de pe acest
pământ,

Un val aprins de fericire,
va mîinde peste țară!

JOCURI

Redactate de N. FOCȘA

1) JOCURI DE ARTIFICII

În tijele de unde pornesc artificiile, înscrieți următoarele cuvinte de 5 litere:

1. Corpurile au trei: solidă, lichidă și gazoasă. 2. Fe-

mei dintr'un popor din vechime. 3. Pedepsă pentru școlarii leneși și nedisciplinați. 4. Adăpost. 5. Pâine nedospită.

În momentul când artificiile sunt aruncate literele se amestecă și se formează cuvinte noi, după cum urmează:

1. A țipa la cineva. — A trage pe sfoară. — Tărăși.
2. Insulă cu care se scrie pe tablă. — Dacă o ai, ai și parte. — A dojeni.
3. Îți indică gradul în armată. — Aduse cu forța (fig). A fi în...
4. Grupă de elevi. — Marea operă din Milano sau mare cinematograful în București. — Animal de pradă.
5. A lăsa din mână. — A prinde în capse. — Pălărie de licean.

Literele din căsuțele numerotate, citite în continuare dau un cuvânt de cinci litere cărui nu-i puteți găsi nici-o... rimă!

(N. B. În acest joc — ca și la cuvinte încrucișate — A = Ă = A, T = Ț, etc.).

2) JOC ÎN TRIUNGHI

1) * * * * *	ORIZONTAL și VERT. :
2) * * * * *	1) Omletă cu dulceață. 2)
3) * * * * *	Una din cele trei dimensiuni 3) ... Și nimic mai
4) * * * * *	mult. 4) Constantin, pentru
5) * * * *	prieteni. 5) Mamă (arhaic).
6) * * *	6) Pronume personal. 7) Pie-
7) * *	ptene cu 3 dinți.

FORȚA ATLETICĂ A OMULUI

Nimic nu-i este imposibil omului! Dar dacă acest adevăr se confirmă, în fiecare zi, în domeniul descoperirilor științifice, nu se poate spune că se întâmplă același lucru din punct de vedere sportiv.

Într'adevăr, forța fizică a omului are limite, pe care sportivul se sforțează să le întrecă. Antrenamentul rațional și deprinderea tehnicii sportive, unite cu puterea mușchulară fac din sportiv o ființă plină de sănătate și putere, cu picioare ca niște arcuri de oțel și cu brațe viguroase ca niște macarale. Dar sportivul trebuie să se păzească de primejdia de a fi cuprins de mândrie. El trebuie să-și aducă aminte că statisticienii au constatat că... puricele sare de o sută de ori mai sus decât propria sa înălțime!

Alăturat, aveți putința să vedeți

care sunt principalele recorduri mondiale și de cine sunt deținute. De asemenea, care este performanța la care au ajuns atleții noștri.

Dacă stăm în urma clasamentului internațional, lucrul acesta nu trebuie să ne descurajeze, ci, dimpotrivă, să

ne îndemne pentru a practica sporturile în mod rațional, cu ajutorul și sub îndemnul sportivilor specialiști. Revista „INAINTE” vă pregătește o surpriză, în această privință. Amănumtele vi le vom da în numărul viitor.

Gimnastică

PENTRU TOȚI

20-40X

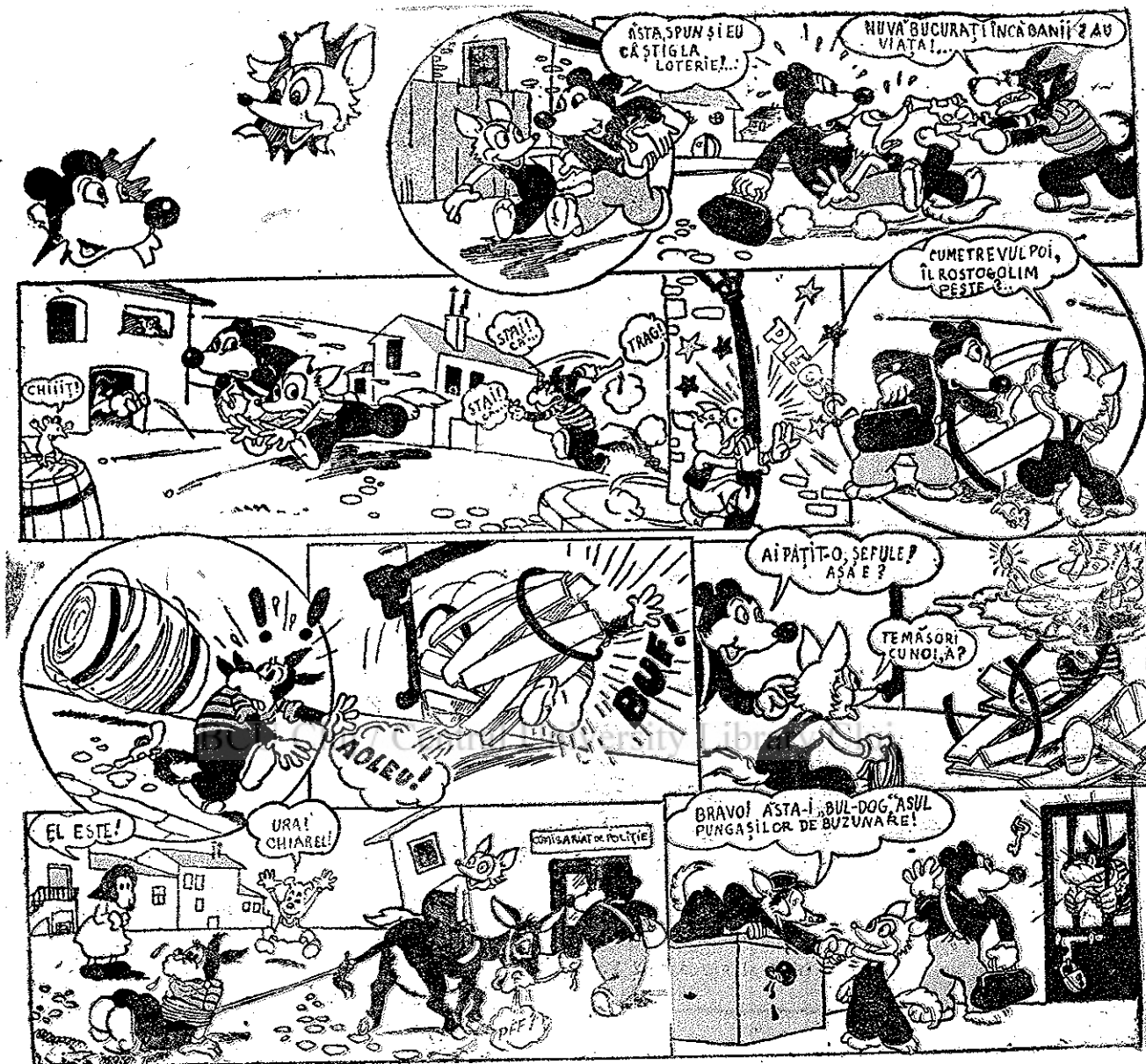

Boxeurii și fotbalistii mai ales, se antrenează făcând un exercițiu cu coarda. Clișeul nostru prezintă o săritură pregătitoare, ușor pe vârfuri între 20-40 ori.

Brațele, ușor îndolite, fac o mică rotație, ca și cum ai învărti coarda. Exercițiul se poate continua prin sărituri în cari se indoate genunchii la pleat.

„BUL-DOGUL” PEDEFSIT — O pățanie în desene

HUMOR

CE DINTE VREA EL...

Lui Mircea i-a crescut un dinte și măică-sa îl duce în fața oglinzii, să-l vadă. Dar el izbucnește în plâns:

— Dar ce ai, Mircea? De ce plângi? Te doare?

— Nu, țipă micul Mircea, dar eu am vrut să-mi crească unul de aur ca al lui tata!...

RASPUNSUL LUI GICA.

Pe când umbla la buorcanul cu dulceață, Gică este surprins de măică-sa.

Mama: — Gică, se vede că vrei să mănânci bătaie pe ziua de azi!

Gică: — Te înșeli, mămico! Vreau să mănânc dulceață!

LA FRIZER.

— D-le frizer, de ce îmi tot îndrugi întâmplări de acestea îngrozitoare, în loc să mă tunzi?

— Păi vreau să te înspăimnt, să ți se se facă părul măciucă!... În chipul asta am să te pot tunde mai bine..

CE ESTE UN CORP ABSTRACT...

— Ce este un corp abstract? întrebă profesorul. Elevii par să nu

poată răspunde imediat, și profesorul se uită întrebător prin clasă.

Dar Nicolae se ridică deodată și spune:

— Un circ abstract este... tot ce nu putem atinge...

— De pildă? întrebă profesorul, încurajându-l.

— ...Cărbunele aprins, d-le profesor!...

Și clasa hohtește de râs.

PENDULUL MULȚUMIT...

Vasilică privește la un pendul și-l admiră mecanismul.

— Mă, Georgică, eu cred că pendulul ăsta trebuie să fie tare mulțumit!

— De ce?

— Păi tu vezi cum mișcă din coadă!...